

11. Адміністративна відповідальність в Україні: Навчальний посібник / За заг. ред. доц. А.Т. Комзюка. 2-е вид., перероб. і доп. – Харків: Ун-т внутр. справ, 2000. – 99 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://radnuk.info/pidrychnuku/admin-vidp/455-komzyak/7446-----2-----2000--99-.html>
12. Кодекс адміністративного судочинства від 06.07.2005 р. № 2747-IV. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>

Любимова С.Ю. Анализ оснований юрисдикционных административных производств в сфере хозяйственной деятельности. – Статья.

В статью обобщены и усовершенствованы теоретико-правовые подходы к классификации оснований юрисдикционных административных производств в сфере хозяйственной деятельности, и исследованы их основные виды.

Ключевые слова: юрисдикционное административное производство, юрисдикция, нормативные основания, фактические основания.

Lyubimova S.Y. Analysis jurisdictional grounds of administrative proceedings in economic activity. – Article.

In the article there are generalization and improvement of legal and theoretical approaches to classify jurisdictional administrative proceedings in the sphere of economic activity, and their main kinds are investigated.

Keywords: jurisdictional administrative proceeding, jurisdiction, legal grounds, factual grounds.

УДК 349.2

*К.А. Малиновська,
аспірантка кафедри трудового права
Національного університету
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*

ПРАВОВИЙ СТАТУС КЕРІВНИКА ВЕНЧУРНОГО ФОНДУ

Обґрунтовано, що метою створення українських венчурних фондів є, перш за все, не фінансування інноваційних проєктів, а реалізація тих чи інших схем управління власністю і використання податкових пільг, які має фонд, шляхом спрямування коштів в уже існуючі компанії. Доведено, що для впровадження складних винаходів у виробництво винахідникам потрібно не лише ідеї та час на їх створення, але і значна частка інвестицій, які можна залучити за рахунок альтернативних механізмів формування інвестиційних ресурсів.

Ключові слова: венчурний фонд, керівник, правовий статус, венчурне фінансування, венчурний капітал, інновації, інвестиції.

Венчурні фірми є генераторами нових ідей, на основі яких здійснюються великі науково-технічні прориви. Формування національної інноваційної системи вимагає створення інноваційної інфраструктури, фінансовий компонент якої – венчурне фінансування – є для інвестиційного забезпечення інновацій найбільш придатним [7; 8; 13].

На сьогоднішній день в Україні виникла актуальна проблема в залученні капіталу на фінансування інноваційного розвитку економіки країни. Для впровадження складних винаходів у виробництво винахідникам потрібно не лише ідеї та час на їх створення але і значна частка інвестицій, які можна залучити за рахунок альтернативних механізмів формування інвестиційних ресурсів. Важливу роль у вирішенні такої проблеми відіграє венчурний капітал. Із світової практики видно що, венчурний капітал служить ефективним джерелом фінансування інноваційних перетворень.

Назва таких специфічних фінансових інститутів як венчурні фонди походить від англійського «venture» - спекуляція, ризикове підприємство. В назві таких фондів відображено скоріше категорію ризику ніж інновацій. В той же час, в економічній літературі не безпідставно венчурний бізнес постійно асоціюється (якщо не ототожнюється) з реалізацією інноваційних проєктів.

"Венчурний" або "ризикований" капітал — мало зрозумілий для переважної більшості українців феномен. Його плутають з банківським кредитуванням або добродійністю.

Центральною фігурою правовідносин з управління інститутом спільного інвестування (ІСІ) виступає компанія з управління активами (КУА), оскільки саме від неї залежить дієвість та ефективність управління ним. Належить КУА провідне місце і в структурі суб'єктів управління вітчизняних ІСІ.

Питання визначення правового статусу керівника венчурного фонду взагалі не досліджувалось в правовій літературі.

В сучасну епоху розвитку цивільного права об'єкти права власності стають більш динамічними та мобільними. Як слушно з цього приводу зауважив С.С. Алексєєв, відбувається процес «своєрідного відходу правовідносин у сфері власності від їх перворідної речової суті», рух права власності«в область управління, в інформаційну сферу» [1]. Яскравим прикладом вказаної тенденції можна назвати спільне інвестування як особливий вид діяльності, яка провадиться в інтересах і за рахунок учасників (акціонерів) інститутів спільного інвестування (ІСІ) шляхом емісії цінних паперів ІСІ з метою отримання прибутку від вкладення коштів, залучених від їх розміщення у цінні папери інших емітентів, корпоративні права, нерухомість та інші активи, дозволені законодавством України.

Поняття “венчур” (“venture”) у перекладі з англійської означає «ризик», “ризиковане починання”, “ризикове підприємство” тощо. За англійською термінологією його ще називають “венчурним”. Визначення венчурного капіталу наведено Європейською (EVCA), Британською (BVCA) і Націо-

нальною (NVCA) асоціаціями венчурного інвестування, оскільки саме тут одержав початок і успішний розвиток венчурний бізнес[9].

Венчурний капітал, за інформацією Європейської асоціації прямих приватних інвестицій та венчурного капіталу – це кошти професійних учасників ринку, що інвестуються спільно з підприємницькими коштами для фінансування початкових стадій або на етапі розвитку. Компенсацією високого рівня ризику, прийнятого на себе інвестором, є очікування підвищеної норми винагороди на інвестиції, що здійснюються.

Венчурна діяльність була започаткована у Кремнієвій долині, коли у 1957 р. Ю. Клейнер, інженер компанії Shokley Semiconductor Laboratories звернувся у письмовій формі до відомого інвестора Артура Рока із проханням знайти фірму, яка б зацікавилася і інвестувала кошти у ідею виробництва нового кремнієвого транзистора, на розвиток якої потребувалося близько 1,5 млн. доларів[7,с.46]. Зазначена пропозиція, не знайшовши відгуку у жодного із 35-ти корпоративних інвесторів, з якими А.Рок мав певні ділові зв'язки, була сприйнятою лише інвестором і винахідником Шерманом Ферчайлдом, який взяв на себе фінансування зазначеної ідеї. Це призвело до створення надзвичайно успішної компанії із виробництва напівпровідників Fairchild Semiconductors. Успіх зазначеної фірми, що розташувалася у Кремнієвій долині приніс вигоди і Артуру Року – автору терміну «венчурний капітал», який організував венчурне фінансування компаній Intel і Apple Computer [7,с.47].

Аналізуючи декларації управління активами венчурних фондів, можна виділити основні сфери українського венчурного інвестування: будівництво, торгівля, готельний і туристичний бізнес, переробка сільськогосподарської продукції, страхування, інформатизація тощо. Венчурним даний вид вітчизняного бізнесу як такий є тільки формально, насправді ж відсутніми є головні характеристики венчурного інвестування – інноваційна компонента, ризикованість та класична орієнтація на інноваційні проекти, співпраця з технопарками, бізнес-інкубаторами та вузами тощо.

Українське законодавство визначає венчурний фонд як інвестиційний фонд закритого типу (пайовий або корпоративний), на структуру активів якого не накладаються суттєві обмеження, але вкладниками якого можуть бути головним чином юридичні особи, до того ж заборонена участь пенсійних і страхових фондів [3].

Згідно із п.8 ст.3 Закону «Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)» компанія з управління активами інституційних інвесторів (далі - компанія з управління активами) - господарське товариство, яке здійснює професійну діяльність з управління активами інституційних інвесторів на підставі ліцензії, що видається Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку (далі - Комісія)[3].

Державне регулювання у сфері спільного інвестування здійснює Комісія відповідно до Закону України "Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні"[3].

Участь фізичних осіб із певними обмеженнями (фізична особа може бути учасником венчурного фонду виключно за умови придбання цінних паперів такого фонду на суму не менше ніж 1500 мінімальних заробітних плат) дозволена змінами до Закону України “Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)”, які набрали чинності лише з 13 лютого 2009 року [4].

Тобто, фізична особа може бути учасником венчурного фонду виключно за умови придбання цінних паперів такого фонду на суму не менше ніж 1500 мінімальних заробітних плат (ч.17 ст.4). В даному випадку участь в ІСІ ставиться в залежність від суми придбаних особою цінних паперів. Правова категорія «механізм управління майном» є складною, похідною від її складових «механізм» та «управління майном». В загальному вигляді характеристика механізму управління майном можлива за такого підходу, який би враховував істотні особливості поняття «механізм» та сутність «управління майном». Правовий механізм управління майном інвесторів за допомогою венчурних ІСІ являє собою сукупність засобів управління і способів впливу на ІСІ із використанням певних методів управління, спрямованих на реалізацію мети управління майном. До складу цього механізму входять: об’єкт (ІСІ), суб’єкти (установник управління та управитель), мета управління (одержання доходу, збереження майна тощо), функції (синергетична, організаційна, координуюча та ін.), методи та засоби управління (економічні, організаційні, правові та ін.). Все це свідчить про складність та багатомірність, неможливість охопити одним визначенням категорію «механізм управління майном», що потребує окремого ґрунтовного дослідження.

Закон «Про інститути спільного інвестування»[3] в статті 5 регламентує вимоги до посадових осіб інституту спільного інвестування та компанії з управління активами інституту спільного інвестування.

Так, посадовими особами корпоративного фонду є голова та члени наглядової ради корпоративного фонду. Посадовими особами компанії з управління активами інституту спільного інвестування є голова та члени наглядової ради, виконавчого органу, ревізійної комісії, ревізор, корпоративний секретар, голова та члени інших органів компанії, якщо утворення таких органів передбачено її статутом. Посадовими особами корпоративного фонду, компанії з управління активами інституту спільного інвестування не можуть бути народні депутати України, члени Кабінету Міністрів України, керівники центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, військовослужбовці, посадові особи органів прокуратури, суду, Служби безпеки України, органів міліції, державні службовці. Особи, які мають непогашену або не зняту судимість за злочини проти власності, злочини у сфері службової чи господарської діяльності, або вчинили більше трьох адміністративних правопорушень на фондовому ринку, не можуть бути посадовими особами корпоративного фонду або компанії з управління активами інституту спільного інвестування[3].

Структура венчурного фонду складається з інвестиційного комітету, до якого входять представники інвесторів, які через венчурні фонди інвестують капітал і приймають остаточне рішення про інвестування ризикових підприємств; управляючої компанії або керівної ради, до якої входять венчурні капіталісти, а також можуть залучатись фахівці - управлінці зі сторони; консультативної ради, до якої входять експерти в даній галузі, а також спеціалісти з фінансування, які надають консультації та консалтингову допомогу[10,с.50].

Найбільш типовою схемою венчурного фінансування є схема з використанням ланки-посередника між венчурними інвесторами і компаніями-реципієнтами, у якості якого виступає венчурний фонд. Саме ця схема, що містить венчурних інвесторів, венчурний фонд і компанії реципієнти, розкриває механізм венчурного фінансування у тому вигляді, у якому він зародився спочатку, а саме механізм посередництва між колективними інвесторами і безпосередньо малими інноваційними компаніями[14].

Коштами венчурного фонду управляє професійна управлінська компанія, керівник або провідний менеджер якої, виступаючи ініціатором створення цього фонду, часто називається венчурним професіоналом. Не будучи власником більшої частини коштів венчурного фонду, він володіє баченням перспектив, методик і засобів вибору успішних проєктів, організаційними, управлінськими навичками, зв'язками тощо, що є запорукою успіху венчурного бізнесу.

Більшість важливих корпоративних рішень, включаючи рішення про ліквідацію компанії, приймається радою директорів компанії.

Таким чином, для венчурних капіталістів необхідна присутність в раді директорів з метою контролю. Як правило, на перших етапах фінансування венчурні капіталісти не володіють більшістю в раді директорів.

У першому раунді фінансування венчурні капіталісти і керівництво підприємства отримують однакову кількість місць у раді. Кілька місць дістається незалежним директорам, що обираються на підставі консенсусу.

Таким чином, формально на початковому етапі венчурні капіталісти не контролюють раду директорів, але відіграють значну роль при виборі незалежних директорів. При конфлікті між венчурними капіталістами і керівництвом підприємства незалежні директори, як правило, приймають сторону венчурних капіталістів. З кожним наступним етапом фінансування інвестори отримують додаткові голоси в раді директорів, що призводить до того, що з плином часу контроль в раді директорів переходить від підприємця до венчурних капіталістів. Згідно з результатами одного з найбільш масштабних досліджень в 77% фірм контроль над радою директорів здійснювали венчурні капіталісти. Треба зазначити, що аналізовані компанії пройшли через три раунди фінансування. Цього було достатньо для переходу контролю над радою директорів у руки венчурних капіталістів.

Однак можна привести приклад відомої компанії «eBay», якій потрібен був тільки один раунд венчурного фінансування, тому засновнику та співробітникам фірми належало два місця в раді директорів, венчурним капі-

талістам – тільки одне, і ще два місця належали незалежним директорам[12]

При проведенні IPO привілейовані акції конвертуються у звичайні і втрачають особливі права в раді директорів. Таким чином, при успішному IPO контроль над радою директорів повертається до засновників компанії. Положення про конверсію є частиною неформального контракту між венчурними капіталістами і засновником компанії.

Виділяють індивідуальний правовий статус КУА(компанія з управління активами), яким є правове становище КУА в правовідносинах з управління активами конкретного ПФФ... індивідуальний правовий статус управляючої компанії, в управлінні якої більше одного ПФФ, суттєво змінюється в залежності від того, майном якого із цих фондів розпоряджається управляюча компанія, вчиняючи ту чи іншу угоду на ринку цінних паперів[13, с.163]. Як відомо, в управлінні КУА можуть перебувати також корпоративні інвестиційні фонди.

Тому сказане повною мірою стосується ІСІ в цілому.

ІСІ - інститут спільного інвестування - корпоративний інвестиційний фонд або пайовий інвестиційний фонд, який провадить діяльність, пов'язану з об'єднанням (залученням) грошових коштів інвесторів з метою отримання прибутку від вкладення їх у цінні папери інших емітентів, корпоративні права та нерухомість.

З аналізу положень чинного законодавства вбачається, що будь-яке господарське товариство у формі акціонерного чи товариства з обмеженою діяльністю, що не пов'язане з фондовим ринком, може перереєструватись в КУА, отримати відповідні ліцензії ДКЦПФР, на підставі яких здійснювати діяльність з управління активами інституційних інвесторів. Аналогічним чином КУА після анулювання ліцензії, вправі здійснювати інші види діяльності відповідно до чинного законодавства України.

Ліцензія має підтверджувати професійний рівень КУА, від якого залежить ефективність управління ПФФ[11].

В цілому ж професійність КУА визначається професійністю її керівництва і працівників, що часто залежить від стажу роботи на фондовому ринку. Так, стажем роботи на фондовому ринку є загальний стаж роботи особи[11]:

- у професійному учаснику за будь-яким видом професійної діяльності на фондовому ринку;
- як посадової особи в саморегульованій організації на фондовому ринку, яка набула відповідного статусу в установленому законодавством порядку;
- як державного службовця в ДКЦПФР.

Управління активами інституційних інвесторів - комплексний вид діяльності на фондовому ринку і вимагає професійного досвіду в інших видах діяльності - торгівлі цінними паперами, депозитарній, реєстраторській діяльності. Тому важко зрозуміти логіку законодавця стосовно вимог до стажу роботи керівника КУА за будь-яким видом професійної діяльності

на фондовому ринку (Абз. 4 п. 6 гл. 1 р. II Ліцензійних умов провадження професійної діяльності на фондовому ринку - діяльності з управління активами інституційних інвесторів (діяльності з управління активами), затверджених Рішенням ДКЦПФР від 26.05.06. №341 від 26.05.06 №341) [3].

Керівник КУА повинен мати досвід роботи в сфері управління активами інституційних інвесторів, в тому числі по відношенню до типу ІСІ, яким очолювана ним КУА управляє. В силу специфіки управління різних типів ІСІ наявність в особи досвіду роботи із закритими ІСІ не може розглядатись як свідчення аналогічного досвіду із відкритими чи інтервальними ІСІ.

Ліцензійні умови містять також інші вимоги, що стосуються приміщення, місцезнаходження КУА тощо. Зокрема, КУА повинна мати приміщення у власності або користуванні та здійснювати професійну діяльність за місцезнаходженням, зазначеним у свідоцтві про державну реєстрацію юридичної особи (крім випадку здійснення цієї діяльності відокремленим підрозділом юридичної особи за наявності відповідної копії ліцензії, що отримана в установленому порядку), у приміщенні, повністю відокремленому від приміщень інших юридичних осіб.

За місцезнаходженням КУА (її відокремленого підрозділу) повинна бути вивіска із зазначенням найменування та місцезнаходження, в тому числі номерів поверху та кімнат приміщення. Загальна площа приміщення КУА для забезпечення провадження професійної діяльності на фондовому ринку - діяльності з управління активами інституційних інвесторів (діяльності з управління активами) повинна становити не менше ніж 30 кв.м, а для відповідного відокремленого структурного підрозділу КУА - не менше ніж 20 кв.м. Приміщення КУА повинно бути обладнано сертифікованою охоронно-пожежною сигналізацією.

Крім того, КУА зобов'язана мати обладнання та програмне забезпечення, які відповідають вимогам його діяльності та обсягу інформації, що обробляється, у тому числі пристрій для безперебійного електроживлення та не менше трьох комп'ютерів, а також засоби зв'язку (телефон, електронна пошта, факс). На перший погляд може видатись, що діяльність вітчизняних КУА «зарегульована» державою. Однак вказані ліцензійні умови покликані забезпечити ефективну роботу вітчизняних КУА.

КУА представляє інтереси ІСІ в стосунках з третіми особами. Вона діє згідно з договором про управління ІСІ та без довіреності. Разом з тим, наприклад, перед третіми особами КУА позиціонує себе як управитель ПФ.

В іншому випадку, як впливає із ч.3 ст. 1038 ЦК України, у разі відсутності такої вказівки КУА зобов'язується перед третіми особами особисто. Якщо КУА перевищить свої повноваження або укладе договір не від імені ІСІ (корпоративного інвестиційного фонду), то вона несе відповідальність за зобов'язаннями, які виникають внаслідок виконання таких договорів, лише майном, що належить їй на праві власності, якщо інше не встановлено законом (ст. 33 Закону України «Про ІСІ»).

За здійснення управління ІСІ КУА виплачується премія в грошовій формі. Її розмір, види, строки та порядок нарахування встановлюються

спеціальним нормативно-правовим актом. Крім винагороди, КУА може виплачуватись премія (крім відкритих ПФ). Іншими словами, правовідносини з управління ІСІ мають оплатний характер. Відповідно до ч. 1 ст. 1043 ЦК України управитель, який не виявив при управлінні майном належної турботливості про інтереси установника управління, зобов'язаний відшкодувати установникові управління завдані збитки. Під належною турботливістю прийнято вважати такий вияв турботливості до переданого в управління майна, як до свого власного.

Принцип «належної турботливості» - суб'єктивне і неоднозначне поняття. Його застосування до управління майном як вияву особисто – довірчих стосунків управителя і засновника управління характерне для країн англо-американської системи права і не може бути повноцінно реципіюване вітчизняним законодавством.

Відповідно до ч. 1 ст. 29 Закону України «Про ІСІ» КУА може одночасно здійснювати управління активами кількох ІСІ[3]. Дана норма дозволяє КУА реалізовувати різноманітні інвестиційні стратегії за допомогою управління низкою ІСІ. З іншої сторони, може виникнути конфлікт інтересів між кількома ІСІ, що перебувають в управлінні однієї КУА, наприклад, коли ці ІСІ мають однакові інвестиційні стратегії, структуру активів тощо. В цій ситуації КУА змушена приймати рішення на користь одного з них, чим порушуються права учасників (акціонерів) іншого. Нагальною є необхідність зведення до мінімуму конфлікту інтересів між кількома ІСІ, що перебувають в управлінні однієї КУА, що підтверджується і п. b) ст. 5f Директиви Ради 85/611/ЄЕС.

Нормативно-правова база повинна забезпечувати державну підтримку системи венчурного інвестування, в тому числі шляхом внесення відповідних змін та доповнень до податкового, митного і банківського законодавства, створення належних правових механізмів для розвитку вторинного фондового ринку, зокрема біржової торгівлі цінними паперами венчурних підприємств, системи електронних торгів тощо. Головним завданням венчурного бізнесу повинні стати встановлення зв'язків між науково-дослідними інститутами, вузами і підприємствами та стимулювання фінансування наукових досліджень і прикладних розробок.

Таким чином, позитивна динаміка створення і діяльності венчурних фондів ще не є ознакою зростання їх ролі в українській економіці, тому що український венчурний бізнес є таким лише формально, а насправді відсутні його важливіші характеристики – інноваційна компонента, ризикованість та класична орієнтація на інноваційні проекти, співпраця з технопарками, бізнес-інкубаторами та вищими навчальними закладами.

Метою створення українських венчурних фондів є, перш за все, не фінансування інноваційних проєктів, а реалізація тих чи інших схем управління власністю і використання податкових пільг, які має фонд, шляхом спрямування коштів в уже існуючі компанії.

Таким чином, КУА як управитель ІСІ володіє спеціальним правовим статусом, який обумовлюється специфікою відносин з управління майном

ІСІ. Водночас правове регламентування діяльності вітчизняних КУА потребує подальшого вдосконалення.

Література:

1. Алексеев С.С. Гражданское право в современную эпоху / С.С. Алексеев. – Екатеринбург, 1999. – С.19.
2. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4 липня 2002 р. № 40-IV // ВВР України. - 2002. - № 36. - Ст. 266.
3. Закон України "Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)" N 2299-III від 15 березня 2001 року // <http://www.rada.gov.ua>.
4. Закон України "Про внесення змін до Закону України "Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)" N 639-VI від 18 грудня 2008 року // <http://www.rada.gov.ua>
5. Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій: Закон України від 9 квітня 2004 р. № 1676-IV // ВВР України. — 2004. — № 32. — Ст. 384.
6. Ассоциация бизнес-ангелов Украины. – Электронный ресурс. – Режим доступа: <http://www.uaban.org/>.
7. Баранецький І.О. Особливості та перспективи розвитку венчурного підприємництва в Україні // Формування ринкових відносин в Україні. – 2004. – № 4. – С. 46-53.
8. Бузаджи І. О. Венчурний капітал в Україні як джерело фінансування інвестиційних проектів / І. О. Бузаджи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=697>
9. Венчурное инвестирование – украинский аспект. – Электронный ресурс. – Режим доступа: <http://www.prostobiz.com.ua>.
10. Иванова Е.В. Гражданско-правовое положение паевых инвестиционных фондов: вопросы теории и практики: диссертация ... кандидата юридических наук : 12.00.03. - Москва, 2009.- 192 с.
11. Ліцензійні умови провадження професійної діяльності на фондовому ринку - діяльності з торгівлі цінними паперами, затвердженого рішенням ДКЦПФР від 26.05.06. N346.
12. Можливості використання українськими венчурними фондами досвіду діяльності зарубіжних фондів. Українська асоціація інвестиційного бізнесу. – Електронний ресурс. – Режим доступу: http://www.uaib.com.ua/files/articles/204/11_4.pdf.
13. Сімсон О. Е. Інноваційне і креативне право: право знань і творчості: Монографія. — К.: Ін Юре, 2006. — 264 с.
14. Шевцов А., Боднарчук Р., Гриненко О. Розвиток венчурного підприємництва в Україні: проблеми та шляхи їх розв'язання. – Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/Monitor/june2009/6.htm>.

Малиновская К.А. Правовой статус руководителя венчурного фонда. – Статья.

Обосновано, что целью создания украинских венчурных фондов является, прежде всего, не финансирование инновационных проектов, а реализация тех или иных схем управления собственностью и использования налоговых льгот, которыми фонд, путем направления средств в уже существующие компании. Доказано, что для внедрения сложных изобретений в производство изобретателям нужно не только идеи и время на их создание, но и значительная доля инвестиций, которые можно привлечь за счет альтернативных механизмов формирования инвестиционных ресурсов.

Ключевые слова: венчурный фонд, руководитель, правовой статус, венчурное финансирование, венчурный капитал, инновации, инвестиции.

Malynovska K.A. Legal status of the head venture fund. – Article.

It is substantiated that the purpose of the Ukrainian venture capital funds is not primarily a fund innovative projects, and the implementation of various schemes of property management and the use of tax benefits that fund, channeling funds into existing companies. The implementation of sophisticated inventions into production inventors has been proved to need not only the ideas and time for their creation but also a significant share of investments that can raise through alternative mechanisms of investment resources.

Key words: venture capital fund manager, legal status, venture capital, venture capital, innovation, investment.

УДК 347.77

Я.А.Малыхина,

доцент кафедры социально – гуманитарных дисциплин ХИБД УБД НБУ

**ЗАЩИТА ПРАВ ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЙ СОБСТВЕННОСТИ:
ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМЫ**

Проанализированы современные проблемы защиты нарушенных прав интеллектуальной собственности и обосновано необходимость усиления защиты прав интеллектуальной собственности путем внесения изменений и дополнений в действующее законодательство.

Ключевые слова: интеллектуальная собственность, способы защиты прав интеллектуальной собственности .

Уровень экономики, научно-технический прогресс и благосостояние общества, в значительной мере, зависят от объема накопленных общественном знаний, от результатов его творческой деятельности. Поэтому, со всей остротой, и стоят вопросы действенности способов защиты прав интеллектуальной собственности, т.е. возможности ими воспользоваться. В свою очередь, реальность прав интеллектуальной собственности, обеспечивается правовой охраной, возможностью их защиты, что на сегодня в некото-